

Haití, 10 anys després del terratrèmol

Dll, 21/12/2020 per Catalunya Religió

([Jesuïtes](#)) El jesuïta català **Ramir Pàmpols** era a Haití el gener de 2010, i va ser testimoni del terratrèmol que va arrassar Port-au-Prince.

“Tornava de la meva feina al despatx de les escoles *Fe i Alegria* quan, en baixar del *tap tap*, una petita camioneta que serveix de transport urbà a Port-au-Prince, el terra es va començar a moure. Instintivament, em vaig posar al mig del carrer per evitar les pedres que començaven a caure dels edificis dels dos costats. Dos homes van sortir desesperats d’una petita edificació que s’acabava d’esfondrar: un d’ells ple de sang; un altre, amb els braços oberts donant gràcies a Déu per estar viu. A partir d’aquell moment, la meva feina va ser subministrar desinfectant, benes i medicaments a la gent que venia a casa nostra pensant que érem capaços de curar-los”.

Així ho recorda al pròleg del quadern [Per què Haití?](#) de **Pau Farràs**, que acaba de publicar el centre d’estudis Cristianisme i Justícia, quan s’han complert ja 10 anys d’un terratrèmol que va destruir les cases d’un milió i mig de persones, i se’n va endur la vida de més de 300.000.

Una realitat que ha estava greument ferida

L’autor del quadern, el periodista Pau Farràs, posa de relleu tant les causes de la devastació que va provocar aquest terratrèmol com les seves conseqüències. “Haití condensa bona part de les coses que no funcionen en el món, començant per un espoli colonial, per les conseqüències de l’imperialisme o la catàstrofe mediambiental. És un no acabar de drets humans trepitjats i d’injustícies”, afirma Farràs, que denuncia les ferides que el colonialisme i neocolonialisme ha deixat obertes al país, un dels més pobres i desiguals del món.

Per al jesuïta Ramir Pàmpols, “el terratrèmol va ser la manifestació més clamorosa d’una realitat que ja abans de produir-se estava greument ferida; fins i tot la

majoria d'edificacions no respectaven els mínims exigits per a la construcció”.

En aquesta publicació, Pau Farràs recull en bona part l'experiència que va viure en viatjar al país l'any 2016 i constatar quina és la realitat que s'hi viu. El seu anàlisi és molt crític amb el paper de les agències internacionals i de cooperació que, en molts casos, fan créixer la dependència. L'autor parla d'un “imperialisme disfressat de solidaritat”, amb el que agències de cooperació internacional i ONGs actuen sense comptar amb l'opinió ni amb el treball de la població haitiana.

És per això que, per un futur d'esperança, aposta per un model de cooperació que faci partíceps del canvi a la població del país i treballi per la seva formació sobretot en matèries que contribueixin a la prevenció dels efectes de les catàstrofes naturals, el deteriorament del medi ambient o els problemes sanitaris.